

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

18. Dies Januarii. Meditatio, punctum est, unde dependet æternitas. S.
Bern. lib. 2. de Consid.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Januar.

Tessera.

45

riuntur etiam in summis fastigiis, ubi quædamque periculis, ubi verè est Infernus ille viventium, cujus meminit David, ad supernam patriam properantem, & anhelantem ante ultimum halitum, jam nunc esse fœlicem. Ecce hic Beatitudinem in solitudine, Paradisum in deserto, cœlum in terra. Quare, nisi exosus tuam fœlicitatem, ambis esse miser, aggredere quod suadeo opus, ingredi quam proposui solitudinem, & si terreat te in aditu itineris, via illa arcta, & angusta, sis memor illius metri:

Est iter angustum, quod tendit ad æthera sursum.

18. DIES JANUARI.

Meditatio, punctum est, unde dependet æternitas. *S. Bern. lib. 2. de Consid.*

Princeps in solitudine opus, est frequens meditatio.

HActenùs multa de hominũ turba, & multitudine, nec pauca de solitudine, & in laudem solitudinis. Nunc

autem ille qui solus est, ne solus sit, & in otio otiosus, quid aget, quod egisse pretium fuerit operæ? Prima ejus occupatio, sit frequens & solers Meditatio. Quid homini tam est proprium, inò continuum, quàm consideratio, quàm mentis cogitatio? Audi Tullium: (a) *Docto homini, & erudito, cogitare est vivere.* Quid igitur probrosius homini, quàm tam nobilem mentem divinitus ei concessam obbrutescere & contaminari corporis colluvione, occupare quisquiliis, nec se attollere ad æterna? Divinè suo more de consideratione Divinus Dionysius, qui ait, esse motum

(a) 4. Acad.

tum, qui in orbem, & circulum fertur, quique est ejus ad se, ab iis quæ extrâ sunt, introitus, cum vim mentis inflectit, & à multis quæ circumstant, convertit, & colligit primum ad se, deinde facultates animi omnes conjungit, atque ita demum ad pulchrum, & bonum deducit. Et hoc est hominis probè sapientis, mentis aciem abduere à consuetudine sensuum, contemplari res cogitatione dignissimas, dies, ac noctes in acerrima rerum utilium contemplatione collocare.

II. Quam ob rem ut tumoralis post vitam hanc mortalem, sis foeliciter æternus, cum Meditatio sit punctum undè dependet Æternitas, ut meditatio non minori successu, quàm conatu, observa illud Dei ore Isaiaë monitum: (a) *Vade popule meus, intra cubicula tua, claudere ostia tua super te, abscondere modicum.* O quàm multa sic abscondita Deus absconditus tibi revelabit. Volebat olim Deus, teste Oseam Animam sibi dilectam, ex humili solo efferre in altum super omnia humana, inter mortales extollere super id omne, quod est mortale; volebat illuminare ejus intellectum, inflammare voluntatem, corroborare spiritum, desponsare eam sibi in fide, complecti charitate, exornare variis virtutibus, locupletare copia gratiarum, denique loqui *ad cor ejus*. Jam verò quem tibi Deus locum selegit, ubi tot, ac tantis animam illam beet favoribus! An curiam? ibi curæ; an forum? ibi iurgia; an aulam? ibi dissidia: an campum? ibi prælia: an mare? ibi naufragia: an Scholam? ibi discordia. Ubi ergò? quem elegit locum, ad tot, tanta, ac tam inultata bona conferenda? Audi

Oseam

(a) *Is. 26. 20.*

Oseam: (a) *Ducam eam in solitudinem, & ibi loquar ad cor ejus.* Nemo rem magnam, opus arduum, strategema præclarum, facinus heroicum, unquam aggressus fuit, nisi præmissâ diuturnâ illius rei, quam moliebatur, meditatione, in solitudine.

III. In hoc secessu niti debes, ut non tantùm sit solitudo pro corpore, sed multò maximè pro animo. Fiat solitudo in intellectu, sileat Phantasia, non vagatur mens volubilibus cogitationibus: cùm autem intellectus tam sit volatilis, ligandus est; cui alligabitur potiùs, quàm illi, cui quicumque adhærent ligati, sunt beati: quia fruuntur omni bono, in quo uno, est omnis beatitudo. Deo adhæreat Davidis exemplo. (b) *Mihi adharere Deo, bonum est.* Quod si homo duobus brachiis intellectus, & voluntatis, amplectetur Deum, eique adhæreat, tum demùm loquitur ei ad cor. Cùm Deus loquitur ad cor, ô quomodò tunc ardet cor, ut gaudet, ut exultat, ut gestit, ut dilatatur! Tunc clamat: (c) *Cor meum, & caro mea, exultaverunt in Deum vivum.* Dum Deus loquitur ad cor, dat statim nobis cor novum, & fimus repenti viri secundùm cor Dei. Dum loquitur ad cor, uno momento diligimus Deum ex toto corde. Dum loquitur ad cor, confestim qui fuerant avari, fiunt liberales; qui iracundi, mites; qui impudici, casti; qui debiles, fortes; qui impii, pii. Cur Petrus, cur Andreas, cur Apostoli alii statim relictis omnibus secuti sunt Christum? Quia loquebatur illis ad cor. Cur Zachæus descendit confestim ex arbore, & excepit Christum gaudens, deditq; dimidium bonorum pauperibus? Quia loque-

(a) *Ose. 2. 14.* (b) *Psal. 72. 20.* (c) *Psal. 83. 3.*

loquebatur ei ad cor. Loquebatur Christus paucis
 verba ad cor Sauli. Quæ repenti metamorphosis
 Miraris tot virgines fuisse ad claustra, tot juvenes ad
 asceteria, tot eremicolas ad solitudines, Martyres
 ad carceres? Deus loquebatur illis ad cor. Dum
 Deus loquitur ad cor, sordet tunc omnis eloquentia
 Tullii, Theologia Platonis, Philosophia Aristotelis,
 ô quis non ambiat se abdere in sacrosanctam illam
 solitudinem, ut tot recipiat è cælo favores, à Deo
 gratias, tot beneficia, quot solent conferri dum
 Deus loquitur ad cor. Hic geminæ animæ facultates,
 intellectus, & voluntas, & innovabuntur, iste illu-
 strabitur, hic inflammabitur, quo quid fingi potest
 optabilius vel jucundiùs! Nam

Si dulce est oculis, videre lumen,

Quam dulce est animo, videre Numen?

19. DIES JANVARI.

Vera scientia consistit in duobus punctis,
 quod Deus sit omnia, & homo nihil. *Laur. Iust.*

Creatio I.
 Homi-
 nis.

Qui in principio creavit cælum & terram, post principium ex nihilo creavit te in terra, ut esses aliquando hæres cæli. Hæc sit igitur prima tua, cui te impendere debes, Scientia, scire te esse Nihil, Deum omnia. Ecce binas abyssos, Nihil, Omnia. Tu Nihil, Deus Omnia. Ut intelligas Deum esse omnia, priùs descende ad abyssum tui Nihili. Prima ergò in hac tua solitudine meditatio, sit tui ex nihilo creatio. Creatus es homo,